

Streszczenie

Istnieje kilka stereotypów na temat wpływu imigracji na rynek pracy. Najpopularniejszym jest ten wskazujący, że imigranci, zwiększając liczbę pracowników, powodują wzrost bezrobocia w szczególności przez zabieranie pracy rdzennym pracownikom. To założenie nie uwzględnia jednak bardzo ważnego czynnika, który tworzą imigranci – popytu.

Pozyskanie siły roboczej było i jest jednym z głównych celów australijskiej polityki imigracyjnej, która jest ukierunkowana na imigrantów mających kwalifikacje poszukiwane w danym okresie na australijskim rynku pracy. Dzięki tego rodzaju doborowi pożądanym imigrantów uważa się, że Australia prowadzi jedną z najbardziej efektywnych polityk migracyjnych pod względem gospodarczym, skorelowaną z potrzebami rynku pracy. W artykule zostaną zaprezentowane najnowsze wyniki badań na temat australijskiego rynku pracy, które zostały przeprowadzone przez autora oraz przez australijskich badaczy migracji, takich jak: Melissa Bond, Noel Gatson, Neville Norman, Thorsten Stromback, Peter J. Lloyd, Lynne S. Williams, Bruce Chapman i Deborah Cobb-Clark.

Słowa kluczowe: imigracja, Australia, rynek pracy, polityka migracyjna, siła robocza

Wprowadzenie

Związek Australijski — bo tak brzmi oficjalna nazwa Australii — powstał 1 stycznia 1901 roku, kiedy to sześć kolonii brytyjskich postanowiło się zjednoczyć. Przyczyn zjednoczenia zróżnicowanych dotychczas kolonii było wiele, jedną z głównych było zaś narastające poczucie tożsamości narodowej mieszkańców kolonii i towarzyszący mu strach przed imigrantami. Ważnym przyczynkiem do stworzenia jednego państwa była niewątpliwie budowa infrastruktury, a szczególnie linii kolejowych, a także konieczność ujednolicenia systemu prawnego (Gibb, 1982).

Już na samym początku powstania państwa stworzono politykę migracyjną, którą oparto na strachu przed imigrantami. Pierwszym premierem Związku Australijskiego został Edmund Barton, lider Partii Protekcyjnej. W exposé wygłoszonym w parlamencie w Melbourne, ówczesnej stolicy Australii, mówił między innymi: „musimy stworzyć sądownictwo, kompetentny korpus służby cywilnej, połączenia kolejowe między wschodnimi metropoliami, system emerytalny, a także ustawodawstwo uniemożliwiające napływ taniej siły roboczej z Azji oraz Wysp Pacyfiku” (Crowley, 1973). Realizowana była wtedy tak zwana polityka białej Australii bazująca na ustawie ograniczającej imigrację, która weszła w życie w 1901 roku. Polityka ta preferowała osoby pochodzenia anglosaskiego, a później białych Europejczyków, jeśli chodzi o możliwość osiedlania się w Australii.

Wspomniana polityka w latach pięćdziesiątych XX wieku została znacznie zliberalizowana, a w latach siedemdziesiątych nastąpiło jej odrzucenie na rzecz polityki wielokulturowości. Warto wspomnieć, że jednym z twórców australijskiej polityki wielokulturowości był profesor Jerzy Zubrzycki, Polak, który po wojnie przybył do Australii i stał się jedną z kluczowych postaci w zakresie budowania australijskiej tożsamości narodowej.

Przystępując do badania, autor postawił następującą tezę: wysoki poziom rozwoju gospodarczego Australii stanowi główny czynnik przyciągający imigrantów. Przyjął także tezę pomocniczą, że polityka imigracyjna Australii wpływa pozytywnie na australijski rynek pracy. Rozwiązanie postawionego problemu badawczego wymagało w dużej mierze oceny polityk migracyjnych oraz powiązania z nimi analizy procesów gospodarczych mających miejsce w Australii w analizowanym okresie. Istotne więc było zarówno formułowanie wniosków ogólnych na podstawie danych statystycznych, jak i określenie zjawisk typowych dla gospodarki Australii o charakterze jakościowym. W efekcie artykuł został przygotowany w konwencji analityczno-opisowej, z wykorzystaniem wskazanych poniżej metod i ujęć badawczych.

Znaczna część procesu naukowego została przeprowadzona przy zastosowaniu metod wnioskowania logicznego, w tym głównie analizy, w ramach której dokonano rozbioru zdefiniowanego problemu na elementy składowe, mające charakter między innymi wątków, cech, relacji, zależności, tendencji itp. Składowe były następnie poddawane przede wszystkim wnioskowaniu, rozumianemu jako poszukiwanie logicznego i prawdziwego uzasadnienia formułowanych twierdzeń na podstawie przesłanek logicznych, wraz z dedukcją, dzięki której było możliwe wnioskowanie na podstawie zbioru przesłanek. Dzięki syntezie konkluzje posłużyły do sformułowania wniosków, a w konsekwencji do weryfikacji i potwierdzenia podstawowej tezy pracy. Wnioskowanie logiczne stosowano także dla uchwycenia i zbadania związków przyczynowo-skutkowych. W trakcie procesu badawczego była także używana metoda komparatystyczna, za pomocą której porównywano wybrane wielkości ekonomiczne, a także studium przypadku — dla zilustrowania wybranych zagadnień, przedstawienia ich szerszego kontekstu oraz dodatkowego potwierdzenia formułowanych wniosków o charakterze ilościowym i jakościowym.

Przyjętym w niniejszym artykule celem badawczym została podporządkowana jego konstrukcja i struktura. Artykuł składa się z wprowadzenia, w którym został przedstawiony ogólny rys historyczny i przegląd polityk migracyjnych Australii, co jest niezbędne do zrozumienia treści całego artykułu, pięciu części oraz zakończenia. W części pierwszej została podjęta próba zaprezentowania sytuacji na australijskim rynku pracy. W części drugiej opisano założenia australijskiej polityki wizowej. Część trzecia odnosi się do napływu imigrantów do Australii. W części czwartej przedstawiono wpływ imigracji na australijski

rynek pracy. Ostatnią, piątą część poświęcono bezpieczeństwu na australijskim rynku pracy. Konkluzje zamieszczone w Zakończeniu odnoszą się zarówno w sposób bezpośredni do postawionych tez (podstawowej i pomocniczej), jak również do istotnych faktów, obserwacji oraz prawidłowości zidentyfikowanych w toku procesu naukowego.

[**Przeczytaj całość**](#)